

A magyaroknak

*Annyi éven át hallgattuk
az abroncsokat kovácsoló
kalapács-csattogást*

*szemünk elfehéredett a félelemtől
hogy nem lesz emberi kéz amely letépje
a hallgatás roppant takarója alatt
rekedt suttogás vérezte föl az ajkat*

*sötét fatáblával
elfedték a napot
vakok menhelyévé
tették napjaink
körben futkostak
kerengtek
eszeveszett táncba löktek
a letaposottak zokogtak a sötétben
s elfúltak a dalok is
hisz nem jutottak naphoz*

*mígnem az emberi kiáltás
amelynek éle torkot is metszhet
szétzúzta a fatáblát
amely elrejtette a napot*

*visszaadjuk a szemek fényét
s az ajkaknak a nevetést
bár a fájdalom roppant folyója
a szemhatárig mindent kitölt*

*és véretek
amely a föld elfehérült arcán folyik
csillogjon nagy-nagy figyelmeztetésként
és kárhóztassa azokat örökre
akik elfelejtették megbecsülni*

1956

Gömöri György fordítása